

אוזני התיש

סרביה

היה היה פעם קיסר בעל עצמה רבה ושמו טרויאן, ולו אוזניים כמו של תיש. כל בוקר הוא שאל את האיש שגילח אותו האם הוא רואה דבר מיוחד כלשהו וכל ספר חדש אמר לו כי לקיסר אוזני תיש, ואז זה ציווה מיד לכרות את ראשו.

הדבר נמשך זמן מה עד שכמעט שלא נשארו ספרים בעיר ובסוף הגיע תורו של ראש אגודת הספרים ללכת לארמון. אך למזלו הרע בדרך לשם הוא הרגיש לא טוב, חזר ושלח לארמון אחד המתלמדים הצעירים שלו. כשהשוליה נכנס לחדרו של הקיסר זה שאל אותו מדוע הספר הראשי לא בא. הצעיר הסביר שהספר חלה ושמלבדו לא נמצא איש אחר שיכול לקבל את הכבוד לגלח את הקיסר. הדבר סיפק את הקיסר, הוא התישב ונתן לשים על צווארו את המגבת הגדולה.

הספר הצעיר התחיל במלאכה ומיד הרגיש באוזני תיש של הקיסר, אך כשסיים את הגילוח והקיסר שאל את שאלתו הרגילה, האם הוא רואה דבר מה מיוחד אצלו, ענה הבחור בשקט מוחלט "לא כבודו, שום דבר מיוחד."

הדבר מצא חן בעיני הקיסר, הוא נתן לו שנים-עשר דוקטים ואמר "מעתה רק אתה תבוא לגלח אותי."

כשהצעיר חזר למספרה שאל אותו הספר הראשי איך הוא הסתדר עם הקיסר והשוליה ענה "הו מצויין. הוא אמר שעלי לבוא לגלח אותו כל יום, ואף נתן לי שנים-עשר דוקטים" אך לא אמר דבר על אוזני הקיסר.

מאז השוליה בא בקביעות לארמון וכל בוקר קיבל שנים-עשר דוקטים. אך הסוד שגילה הפריע לו מאוד והוא רצה מאוד לספר זאת למישהו. הספר ראה שלצעיר מציק דבר מה ושאל אותו על כך. והשוליה סיפר שיש לו סוד

שמציק לו מאוד כי אינו יכול לספר אותו לאיש.
"אתה יכול להאמין לי" אמר הספר "לא אגלה
אותו לאיש, אבל אם תרצה תוכל להתוודות
בפני הכומר שלך. יש גם דרך אחרת. לך
לשדה. תחפור חור באדמה, כרע ברך ולחש
את סודך לבור שלוש פעמים ואחר כך תכסה
את החור באדמה.

השוליה חשב שזה פתרון מצוין ועוד באותו
ערב יצא מהעיר, הלך לשדה ריק, חפר חור
באדמה ולחש לתוכו שלוש פעמים "לקיסר
טרויאן אוזני תיש!". הוא הרגיש שהשתחרר
מנטל כבד, כיסה את החור ורץ בנפש קלה
הביתה.

עברו שבועות ובמקום החור צמח עץ בעל
שלושה גזעים ישרים כמו של צפצפה. רועים
שעברו שם עם עדריהם ראו את העץ ואחד
מהם חתך ענף כדי להכין ממנו חלילית. אך
ברגע שהתחיל לנגן בחלילית זו לא נשמעה
כל צליל מלבד המילים "לקיסר טרויאן אוזני
תיש!"

מובן שהדבר לא יכול היה להשמר בסוד ותוך
זמן קצר כל העיר ידעה על החלילית
המופלאה ועל מה שהיא שרה, ובסוף הידיעה
הזו הגיעה גם לארמון הקיסר. הקיסר המרוגז
שלח מיד חיילים שהביאו את השוליה לפניו.
"מה אמרת עלי בפני כל הנתינים שלי?" שאל
הקיסר.

הצעיר הגן על עצמו והבטיח שלא גילה את
הסוד לאיש, אך הקיסר לא רצה להאמין
והוציא את חרבו מהנדן. זה הבהיל את
השוליה כך שהתודה וסיפר לקיסר מה עשה,
איך לחש לתוך האדמה את הסוד שלוש
פעמים, ושעץ צמח שם שמענפיו נעשתה
חלילית שרק חזרה על דבריו.

הקיסר ציווה מיד להכין מרכבה ונסע בה עם
השוליה למקום, כי רצה להיות בטוח שזה לא
משקר. אלא שכאשר הגיעו לשם ראו שמהעץ
נשאר רק גזע דק אחד. הקיסר אז אמר
לשרת שלו לעשות מהגזע חלילית וכשזו
הייתה מוכנה קרא לנגן הטוב ביותר בעיר
וציווה לנגן עליה.

אך למרות כל המאמצים לא ניתן היה להוציא
מהחלילית כל נגינה אלא את המילים "לקיסר
טרויאן אוזני תיש". כעת הבין הקיסר
שהאדמה גילתה את סודו. הוא שחרר את
השוליה, אך לא הסכים שיגלח אותו בעתיד.